

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Tractatus De Schismate

Longueval, Jacques

Lovanii, [1718]

§. III. Juliani Eclanensis character historicus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64915](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64915)

ab ornamento (Ecclesiae) mulieris fortis... Lapis pretiosus erat Donatus : sed resiliuit à compage ornamenti... Mali filii quid sequimini lapidem pretiosum de ornamento hujus mulieris excussum ? Respondetis mihi, Quid enim ? Tu sic intelligens quomodo ille ? Aut sic loqueris quomodo ille ? Aut tam doctus es quam ille ? Sit licet intelligens... sit licet doctus, liberalibus disciplinis & mysteriis legis instructus ; lapis est pretiosus : redi ab illo ad istam, PRETIOSIOR EST LAPIDIBUS PRETIOSIS, Lapis pretiosus si non sit in ornamento mulieris hujus, jacet in tenebris.

§. III.

Juliani Eclanensis character historicus.

DOcet nos vita Juliani Eclanensis quantum timendum sit ab Episcopo, qui cervicem duram & fræni impatientem cum doctrinæ & probitatis fama conjungit ; maxime si accedat splendor illustri natalium, & cum potentissimis familiis contracta affinitas.

Julianus clarissimis parentibus ortus, affinis erat nobilitati totius ferè Italiae. De hoc S. Fulgentius testatur, *paterna nobilitati Æmiliorum fasces admovisse*. Junior uxorem duxit filiam Æmilii Consulis, postmodum Beneventani Episcopi. Has nuptias Paulinus, ipse quoque non minus nobilitate quam vitæ sanctitate spectabilis, Epithalamio Christiano celebravit.

In Juliano cum celsitudine animi singularis pietas à teneris emicabat. Juventutem altaris ministerio consecraverat ordine Lectoris suscepto. Hoc officio functus est in ipsa Ecclesia patris sui Memoris consecrati Episcopi Capuani.

Apud
Carnier.
t. 1. in
Mercat.
p. 145.

puani. Tandem vel obitu uxoris, vel mutuo voto libertati redditus, atque à S. Innocentio Eclanensis Ecclesiæ Episcopus consecratus, toti Italiæ probitatis exemplo præluxit. De quo Gennadius: *Priusquam impietatem Pelagii in se aperiret, clarus in Doctoribus Ecclesia fuit... eleemosynis tempore famis & angustia, indigentibus omnibus suis prerogatis, multos miserationis specie heresi sua sociavit.* Quin & S. Augustino amicitia fuit conjunctus, donec amborum animos divisit Juliani error. Episcopus tot virtutis, ingenii, naturæ dotibus conspicuus, recenti seccæ tunc grassanti videbatur futurus utilior, quàm ut eum in partes suas pertrahere Pelagiani negligenterent. Hunc itaque specioso Sectæ Principis titulo inescarunt.

Pelagii & Cælestii defensurus doctrinam, solius se id facere amore veritatis palam est protestatus. *Nunc, inquit, postquam delectationi accessit auctoritas, ut consensu penè mundi, membripotens regina mentium, expugnatrix honestatis, & invicta animorum omnium captivatrix turpitudine baccharetur: nobis quanto honestior, tanto durior tuenda veritatis causa facta est.* Ad quod, ut ait, animabat, *Spes & Fides in Deum.* Quærebatur præterea, Doctores Catholicos non alia de causa æquo animo ferre non posse defensores Pelagii, nisi quod gloriam eis inviderent, quam sibi comparaverant scriptis tot libris continentibus Christianæ pietatis medullam. *Nefaria, inquit, quæ adhuc fervet seditionis auctores (sic ille vocabat Catholicos) ad hominum, quorum sanctis studiis uruntur, contumelias & exitium decreverunt per ruinam totius Ecclesia pervenire... Nam si quis aut liberum in hominibus arbitrium, aut Deum esse nascentium*

De virt
illust. c.
45.

Apud Au-
gust. l. 2.
operis
imper-
fecti.

Apud
Mercat.
c. 6. sub
nota
Et apud
August de
nupt. &
concupif.
c. 3. l. 2.

conditorem dixerit, *Celestianus & Pelagianus vocatur. Ne igitur vocentur heretici, fiunt Manichæi.*

Verissimè dixit sapiens nihil esse sub sole novum, nec quidquam jam fieri quod pridem non sit factum. Erant tunc Episcopi quidam ignavi, aut clam errori patrocinantes hand absimiles Joanni Hierosolymitano, qui silentium imponebant parti utrique, vetabantque ne quis Pelagianus appellaretur aut Manichæus. Non multò post iidem illi depositâ larvâ à Pontificis sententia ad Concilium appellarunt. Julianus calamo & auctoritate excellens, octodecim sibi junxerat Italiae Siciliaeque Episcopos, præter alios Galliae Prælatos qui favebant Pelagio.

Refractarii illi Episcopi subscribere noluerunt Constitutioni Zozimi Papæ, quâ Pelagii & Cælestii damnabantur errores: timentesque vim fulminis imminentis, ut se adversus censuras præmunirent, à Constitutione Pontificis ad futurum generale Concilium appellarunt, conquerentes relictam non fuisse Episcopis, qui subscripserant, libertatem; subscriptiones ab ipsis, priusquam ad Concilium vocarentur, extortas; ipsos denique causâ non satis cognitâ præceps cæcumque tulisse iudicium.

Appellatio hæc, ante illa tempora inaudita, Catholicis omnibus nihil aliud esse censebatur nisi aperta belli cum Ecclesia gerendi declaratio. *Aut verò, dicebat Pelagio Augustinus, congregatione Synodi opus erat, ut aperta perniciès damnaretur. . . . cum sint incomparabiliter plures, quæ ubi extiterunt, illic improbari damnarique meruerunt. Verùm istorum superbia tantum se extollit, ut orbem, quoniam perver-*

Aug. l. 4.
ad Boni.
fac. c. ult.

Aug. l. 4.
ad Boni.
fac. c. ult.

pervertere nequeunt, saltem commovere conentur.

Julianus animadvertens appellationem uti ineptam, invalidamque in re dogmatica, ac Pontificiæ auctoritatî insultantem ab omnibus rejici; facti tam insoliti reddi rationem oportere judicavit. Itaque suo & Episcoporum appellantium nomine ad Zozimum libellum fidei misit artificiosissimè compositum, quo sensus hæreticus latens sub ambiguitate verborum, speciem doctrinæ Catholicæ præferebat. Sub libelli finem rationes interjectæ appellationis exponebantur: alieno sensu acceptam fuisse Pelagii & Coelestii doctrinam: falsò iis attributos errores; quòd absentes & audiri postulantes fuissent damnati, licèt editis fidei professionibus se probassent Catholicos: latam in eos censuram Scripturæ repugnare & Patribus. Denique Zozimum obtestabatur ne existimaret, sibi insultandi animo, sed solo conscientiæ lædendæ timore Episcopos appellasse.

Non voravit hamum Zozimus sub dolosa fidei expositione latentem. Notus erat Juliani sermo captiosus & fraudulentus. Hanc fraudem ambiguitatemque verborum exprobat ipsi Mercator, aitque verba Juliani simillima esse iis, quibus Cræsum Pyrrhumque fallebat oraculum. De caveis, inquit, subterraneis, & tortuosis latebris in lucem protraham. Erant hæ propriæ Pelagianorum fallaciæ; ad quos S. Hieronymus, *Ecclesie victoria est, vos aperte dicere, quod sentitis. . . . Sola hæc hæresis est, qua publicè erubescit loqui, quod secreto docere non metuit.*

Quapropter S. Leo monebat Episcopum quemdam ne se captiosis fidei professionibus ludi-

Vide Libellum fidei apud Garner. in Mercat t. 1, p. 223.

Mercator sub nota l. 6.

S. Leo
Epist. 86.
ad Nicat.
Aquil.

ludibrio Pelagianis exponeret. Damment, in-
inquebat, apertis professionibus sui superbi erroris
auctores, & quidquid in doctrina eorum univer-
sali Ecclesia exhorruit, detestentur: omniaque
decreta Synodalia, quae ad excisionem hujus hare-
seos Apostolica Sedis confirmavit auctoritas, am-
plecti se in omnibus, approbare, plenis & apertis, ac
propriâ manu subscriptis protestationibus eloquan-
tur. Nihil in verbis eorum obscurum, nihil inve-
niatur ambiguum. Quoniam novimus hanc isto-
rum esse versutiam, ut in quacumque particula
dogmatis execrandi, quâ se à dogmatorum socie-
tate discreverint, nihil sibi sensuum suorum exi-
stiment esse non salvum: Cumque omnes diffini-
tiones suas ad tantam facilitatem improbare se
simulent, atque deponere, hoc ibi tota arte fal-
lendi, nisi intelligantur, excipiant, ut gratia
Dei secundum meritum dari accipientium sentia-
tur.

Zozimus Pontifex rejecto libello fidei sibi
à Juliano ipsique adhærentibus oblato, nul-
lamque omnino frivolaë appellationis ratio-
nem habens, ipsos anathemate percussos,
simulque exauthoratos de Sedibus expulit;
quos etiam Imperator decretis in se poënis
parere coëgit. Julianus ceterique Episcopi
appellantes ex Italia Siciliaque deturbati
Constantinopolim confugerunt: ubi à Nesto-
rio, gratiam ipsis Imperatoris spondente,
amicè fuerunt excepti. Inde ad Ephesinum
Concilium se contulerunt, querentes injuriâ
se Romæ vexatos, expulsosque de Sedibus
suis, quod à Pontificis contra se præoccu-
pati sententiâ ad Generale Concilium appel-
lassent. Quapropter admitti se in Patrum
congregatorum coetum postularunt. Pruden-
tes

tes Episcopi non admiserunt suspectos exules: Permissum duntaxat, ut Decretum Zozini quo exauthorati fuerant, coram Patribus prælegeretur: quo prælecto, nullâ novâ causæ cognitione, nullo de doctrina instituto examine, anathemate fuerunt percussi. Rem totam Concilii Patres ad Pontificem in hæc verba perscripserunt: *Perlectis in Sancta Synodo commentariis actorum in depositione impiorum Pelagianorum & Celestianorum.... quæ à pietate tua de ipsis decreta & constituta sunt, iudicavimus & nos ea solida firmaque permanere debere, & idem omnes tecum statuimus, eos pro depositis habentes.*

Concil.
Ephes.
act. 5. & 7.

Julianus in Italiam reversus, novâ, sed perinde ambiguâ fidei professione iteratas Sedi Apostolicæ tetendit insidias. Sed à Sanctis Pontificibus Sixto & Leone repulsus, in Sicilia denique diem extremum clausit: cujus sepulchro hoc elogium insculpsere discipuli: *Hic in pace quiescit Julianus Episcopus Catholicus.* Ausi sunt vocare *Catholicum* his scilicet prætextibus, quòd ab exteriori Ecclesiæ communione nunquam se ipse separaverit; quòd palam sæpe testatus sit controversiam non fuisse agitatam de dogmate; quòd à Pontifice ad Concilium appellasset; quòd florisset sanctitatis famâ; quòd denique doctrinæ sectatores habuisset Episcopos complures, atque etiam viros principes, omnes moribus & pietate spectabiles.